

La clau

S'ha obert la veda. En els últims deu dies, els mitjans afins i els coreligionaris es despatxen a gust contra **Mariano Rajoy**. La rebel·lió l'encapçala ni més ni menys que qui el va assenyalar amb el seu dit successor: **José María Aznar**. Però el seu moviment no ha sigut el decisiu. A **Rajoy** l'han deixat finalment caure els que manen de debò, l'Ibex-35 i molt especialment aquell nucli dur de les empreses cotitzades que s'organitza al voltant del Consell de la Competitivitat, que s'ha convertit en el verdader administrador per delegació de la marca Espanya. ¿Per què ara?

Molts dels mals que addueixen per indisposar contra **Rajoy** són l'es-

Rajoy, en hores baixes

ALBERT
Sáez
DIRECTOR
ADJUNT

sència del personatge: la lentitud que desemboca en la inoperància, la falta de connexió amb els ciutadans, la incapacitat de teixir aliances a Europa com les que van tenir al

seu dia **Felipe González** o el mateix **Aznar**. Tot això ja ho sabien quan el van recolzar en la presidència del Govern. **Rajoy** ha caigut en desgràcia perquè **Pablo Iglesias** ja no és un perill i **Albert Rivera** ha passat amb nota els exàmens per ser alternativa. De manera que a les moquetes de Madrid i de Barcelona ja somien amb un Govern a l'andalusa amb **Garicano**, **Sevilla** i **Lucena** al pont de comandament econòmic. Aquí és on li fa mal a **Montoro**. I on **Chacón** va despistada.

Espasmòdia

Lucía Méndez advertia diumenge a *El Mundo* de la possibilitat d'una maniobra desesperada per substituir **Rajoy** com a candidat del Partit Popular el

20-D. La ballaruga de **Soraya Sáenz de Santamaría** podria estar relacionada amb un sondeig per testar les alternatives a l'actual president del Govern. La història electoral demostra que aquesta mena de moviments espasmòdics tendeixen a accentuar els problemes que presumptament pretenen solucionar. Podria passar, doncs, que **Rajoy** tornés a salvar el coll amb aquell *culo di ferro* que tantes batalles internes li ha fet guanyar.

Si algú a Gènova vol verdaderament sortir de l'encallament, hauria de començar a conjujar el verb refundar. No els passa factura la crisi, sinó els sobres i la manera de fer política que comporten.

@albertsaez

La roda

Desobediència o nova obediència

La paraula de moda en la política catalana és desobediència. El president **Artur Mas** va comparèixer davant el jutge per, entre d'altres, un presumpte delicte de desobediència. Junts pel Sí s'ha proposat superar el marc espanyol desobeint el Tribunal Constitucional. I la CUP li posa condicions que passen per la ruptura democràtica, o sigui per la desobediència. **Mas** va afirmar després de la seva declaració pel «procés participatiu» del 9-N que a Catalunya els que desobeeixen porten corbata, i un hàbil **Oriol Junqueras** va precisar a TV-3 juntament amb **Iannis Varufakis** que ara del que es tracta és d'obeir, però una nova legalitat catalana i el Parlament constituent sorgit dels comicis del 27-S.

Els independentistes -72 escons de 135- estan aquests dies explorant les possibilitats d'una obediència institucional constituent,

Els independentistes presumeixen de ruptura mentre exploren el «procés constituent»

mentre exploten mediàticament el *frame* de la desobediència imposat per l'Estat amb recursos i querrelles d'un agnònic Govern de **Mariano Rajoy**.

Molts opinadors han proclamat el seu atipament amb la reiteració dels denominats «dies històrics». Assistim a grans escenificacions que no deixen de ser el resultat d'anys de desafecció i ruptura cívica. Hi ha desobediències individuals, íntimes, que han sigut grans de sorra en el procés polític català, com, per exemple, els conductors que desafien la Guàrdia Civil o a la Guàrdia Urbana quan posen el seu adhesiu del CAT sobre la E de les seves matrícules. Que al diputat **Joan Tardà** el multessin dissabte a Navarra per portar-lo és resultat d'una llarga campanya cívica de desobediència contra la decisió de **José María Aznar** d'uniformitzar la E d'Espanya en les noves matrícules i no permetre que tinguessin distintius autonòmics. ≡

@saulgordillo

La reunificació d'un país clau

Alemanya: 25 aniversari al divan

Els alemanys manen sense discussió a Europa, però al mateix temps ofereixen signes de debilitat interna

CARLOS
**Carnicero
Urabayen**

¿S'e'n recorden de l'entrançable mare comunista de **Daniel Brühl** a *Good bye Lenin*, que torna a la vida després de la caiguda del mur i es mor de l'ensurt? L'alemany d'avui, si es despertés d'un llarg son, no reconeixeria la seva terra en el 25 aniversari de la reunificació. Alemanya ha emergit com un país unit, pròsper i fort; molt més obert que el 1990. La fotografia és encoratjadora, però és plena de matisos.

Les dues dècades que van seguir a la reunificació van suposar la fallida gradual de la paradoxa de ser una potència econòmica i un nan polític. Les servituds del sentiment de culpa després de la segona guerra mundial i els lligams als quals va ser sotmès pels vencedors havien donat com a resultat un país dividit i incapaç d'exercir el seu interès nacional de manera convencional.

ALS ANYS 90 es va corregir el rumb: la reunificada Alemanya va participar per primera vegada en missions militars a l'exterior. Des de les llunyanes terres de Somàlia fins a les més pròximes guerres de Bòsnia i Kosovo van tenir soldats alemanys en el marc de missions de pau. El prematur reconeixement alemany de Croàcia i Eslovènia va desconcertar els seus aliats europeus. La dorment política exterior alemanya despertava i demanava pas.

En la dècada del 2000 Alemanya

es va oposar a la guerra de l'Iraq, però va enviar soldats a l'Afganistan, encara que va haver de soportar crítiques dels EUA, que demanaven més efectius i es mofaven que només es muntaven hospitals a la zona nord més segura. Però va ser sens dubte l'organització del Mundial de futbol del 2006 l'esdeveniment que va marcar la dècada. Alemanya es va mostrar al món com un país obert i generós, amb esperit esportiu més enllà dels seus estadis. Per primera vegada els alemanys no es van fer por a si mateixos al convocar-se en massa i marxar orgullosos amb les seves banderes. ¿No és el que fan els països normals per animar la seva selecció?

La crisi va arribar a Europa i la història va tornar a situar Alemanya en una posició crítica. Des de la segona guerra mundial, no havia tingut mai tanta fortalesa en un escenari de debilitat generalitzada: França en decadència, el Regne Unit amb un peu fora de la Unió i el sud enfonsat en el seu deute i asfixiat pels mercats. La cancellera **Angela Merkel** es va veure obligada a liderar Europa, encara que ho va fer amb dubtes, sempre fent «massa poc i massa tard». Bons resultats per a Alemanya. Dolents per a Europa.

Les pancartes amb la cara de **Merkel** dibuixada amb bigoti hitlerià als carrers d'Atenes han sigut un recordatori que la història segueix pesant en els veïns als quals Alemanya un dia va envair. Però entre els germà-

LEONARD BEARD

La societat s'ha bolcat amb els refugiats, però alhora ha crescut la violència xenòfoba

tics de les noves generacions el pas és dels llibres d'història. El que la crisi els ha deixat clar és que la fortalesa de la seva economia sembla invencible i que a la resta li toca fer tot el que sigui necessari per estar a la seva altura. ¡Fins i tot van guanyar el Mundial del Brasil! El que és alemany és fort, fiable, seriós i segur... Fins que va arribar el 2015.

El 24 de març passat el pilot **Andreas Lubitz** va estavellar de forma deliberada l'Airbus 320 de la companyia Germanwings als Alps francesos. Hi van morir els 150 ocupants. La filial de Lufthansa, la companyia aèria més gran d'Europa i un símbol d'Alemanya des de la seva fundació

el 1924, no sap explicar com va ser possible que els seus mecanismes interns de control no detectessin la greu malaltia depressiva d'un dels seus pilots.

Fa unes setmanes, l'imperi Volkswagen -que significa *cotxe del poble*-, que produeix un de cada quatre cotxes venuts a Europa, va trontollar. Els seus cotxes dièsel contaminen massa per ser venuts als Estats Units, així que va decidir manipular el seu *software* per superar els tests. Els costos d'aquest frau superaran els 100.000 milions d'euros, però sobretot deixen una inquietant pregunta: ¿qui coneixia el frau? Alguna cosa en deuen opinar l'expresident alemany, l'excanceller i l'actual vicecanceller, perquè tots han passat per la direcció de Volkswagen.

HA SIGUT la crisi dels refugiats el que il·lustra millor les dues cares d'Alemanya. Primer **Merkel** va donar un cop moral sobre la taula a l'obrir les seves portes als refugiats sirians i pressionar la resta d'europeus perquè fessin el mateix. La societat civil també s'ha bolcat a ajudar els que fugen de la guerra, en un exercici de solidaritat extraordinari. Però l'onada xenòfoba i neonazi despertada -sobretot a l'est d'Alemanya- és la pitjor del país des de la segona guerra mundial. S'han registrat més de 200 atacs a centres de refugiats. **Merkel** mira de vèncer la propaganda xenòfoba, però la seva popularitat ha caigut un 9% i està en els mínims des de desembre del 2011. Aquest 25 aniversari requereix moltes hores al divan. ≡

Polítològ. Màster en Relacions Internacionals de la UE, London School of Economics.